

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם המקדיש יואל את ביתו והקח המשיית כסף ערברך עליו וקחה לה: וקראו בו שר וקחה תורתו קדושי ידו ידו קרבנו לה על גווה מלכר אשר תשיג ידו כפי גורו אשר ידו כן יעשה על תורתו:
2. במדבר ו כא
3. כי תכלה לעשר את כל מעשרו בתוכו קבצוה בשנה השלישית שנת המעשר ותתנה להיו לגו ליתום ולאלמנה ואכלו בשעריך ושבועה:
- דברים כו יב

הגהות הב"ח

(א) נמי' דנאמא קדושים קאס
אינו מוסק' חומס נאכסר כלי-
ומינא אלא נאק: (ב) דש"י
ד"ס חומס מי' אחרק וכו' נמי
הא דרבי' פירושא (מפרס)
וקרינא וכו' אלא ש"מ נמר:
(ג) ד"ה הא כילד וכו' חגיג ידו
מלמד וגו' אינו להובא שאני
איתל להפסד:

גליון הש"ס

מתוך: אבל לא שליטת בזה.
ע' לקמן דף כ' ע"א חוס' ד"ה
מה דמיא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אחר, ז"ל אחר, סיון
דנאחזה קדושה קאים סיו, ז"ל
הכל כנ"ל: [ב] רש"י ד"ה חדא
ודיה אח"ל וד"ה מהו שריים
לדף ט: [ג] ד"ה מהו, ופירושו
מפרש, פי' כבר פירשתי שם:
[ד] ד"ה אין קדושה ופי' וכן לכל
דבריו, ז"ל בכל דבריו פי' בשאר
קדושים:

רבינו גרשום

מקדים מוסף חופש או מחסור
קצת חושש כגון שקשירא אר
רובן לפסוק חובשו על חברו
אמר רוצי' לפלונו הקדישו או
התכנסו ו' או חייב להוסיף
חופשו' כגון דשרי שרש של
אש וסופקו' אבנן לרשית' אל
לצורך ארץ ערשה תמורה או
מקדמי' מנין' יתיר עבדי
המורה ורצין דרביס מנין
דאמר מרובה' מרוא פשעין
דאבד ר' נחמן ר' ו' וכל ימי
ידיהן בהשג' ידו והלא אין בו
לעצמו חלק ויהא חורא קצת
ר' נחמן חורא חורא חורא
מלכו ארץ חשד ידו ורשעיו
אחרים והרשעיו ידו משל
לעצמו אלא להלחם אחרים
כגון חורא מחסור של אחרים
מקדמי' אבנן מרובה קצת
הכי אלא לענין מחסור קצת
והכי בהפסד הפסדיו ר' ו'
ר' חלל ר' נחמן חסד ר' דאמר
אבדו ר' נ' מכתב אהב של
ר' תרמי מילא ר' מישאל
ליפאכא לבן מן כהן א'
מסורא לא אבדו ר' דרשין
מבדו ר' חוליא לא אבדו
מבדו ר' חוליא לא אבדו

חולין דלא תמיס קדושת תמורה
יסי אומר ממירן אכריס בשליס
בכל הבהמה והיא תמורה דומי
בתמורה באכר אחר של (תולין)
על העוברין אם אמר אחד על

או דלמא כיון דשמי קדושות וינהו ה"ל הקדש ראשון לענין ז' ז' ומוסיק חומש: [ב] **חדא** **מגו** **חדא**. כלומר סיפא דבעינא דרבי אבין ארישא דמילתא קאי ולאוי מילתא אחרימי היא אללא שני גופין ושמי הקדושות בעי: **ואם** **תמצא** **לומר** **האמר**. אם תמצא לומר היינו חדא

מגו חדא: מהו. מי אמרי' כיון דשני
נוסח ושמי קדושות ניעה לא מיקרי
קדוש שמי ומוסיף חומש דהא הכא
קדושה והאי גופא לא אחוסף חומשא
לא דלמא סוף סוף מנח קתא [וקא]
אתא יד' (מעינקר) והקדש שני הוא
לגבי חומש. לישנא אחרינא (זו) ירושלמי
ובלשנא בתרא דלעיל דנשיבא דרבי
אבהו גבי תמורה גרסי' לא נמי
הכין (זו) (זו) [זו] יירושלמי מפרכי': מקדיש
מוסיף חומש אז חומש מוסיף חומש.

דקיימא לן (ב"מ דף נג:) הנעלים
מוסיפין חומש אם פודין את הקדשן
ואם אחרים פודין י' אין מוסיפין
חומש הלכך תפרש זה קרבן לנפחת
נצטרו ויהאמן מהן הוו בעלים ידיה
י' חומש ליה פקדן ליה לסיפון חומש
מקדיש הוי בעלים אבל מתכפר
כאחר דמי ואינו מוסיף או מתכפר
הוו בעלים ידיה: א"כ. דמקדיש

עושה תמורה מצינו תמורה נצטרך
ושותפין והיה דמי כגון דשוי עבד או
שותפין שליח לאקדושי קרבן עבד או
השחט לא מוקדש יחד (קרינא
דיה קרבן יחד אי בחד ידידיה אולין
ואין חק בנשיאיה מתעמיין האיבד
ישו ושותפין אין עושין תמורה אלא
ישו בחד) מתכפר אולין הלך אין
קרבנו עושה תמורה הואיל ורבים
מתעבדין בו ולא קרינא דיה קרבן

יחיד ואנן גמרינן לקחן ויג.) ממעשר
קרבתן קרבן עשה ממזרה ולא לעזר
ושומפין: פ' ספד יד. חמור קרבן עז
ויורד והלא קרבן מיר קרוב הוא
בין עשר בין עמי: פ' כולל. הכי
אחמר קרבן קרבתן שהפסח הוא משלו
ביא ע' [ו] (דרוש) מלמד אשר שפי
ידו מלמד (ו) [א] אותו שאינו יכול
להפסח משלו שפני הוא וישפיד ידו
לחמר וזמן שהפסח יבטל לו וישפיד ידו
גמי ויאל: לענין כרתו. להאשמינן
דיכול להחכרם צנחמה שהפסח אחר
לכרו: מה כשפסחין הוא משלו
אחר עשה בו ממזרה ולא חסר אף.

כשהפרישו לו לאחרים הוא עושה צו תמורה ולא אחר: מדידה הוא דמהכפר. דכתיב קרצנו לה': טובה הנה שנו. של תורה היו טובה הנה שצדו ליחזק לאמה כהן שירצה ולא (כ) למי שתרם עליו: דכתיב אם כל מעשרינו וגו'. כי חכמה לעשר

וְגו' מִשְׁמַע מִי יְדוּ שְׁטוּט הַמַּעֲשֶׂה מֵחֵן
וְלֹא בִיד הַחִירוֹ שֶׁנֶּחֱדָשׁ עָלָיו. טוֹבָה הַלֵּל
זֶה מִנֵּת שֶׁיֵּחַן לִי מִרְמוּמָיו אֲפִלּוּ בְּכַסּוֹ
הַדְּלוּלִין עֲבוּרֵיךָ הִדְקֵשׁ שֶׁלֹּא חָנַר
עוֹבֵר הִדְקֵשׁ עֲנִינִי בְּהֵמָּה וְזוֹ אֵין הִקְדִּישׁ
עוֹבְרִין **לְחִבְרִין**. שֶׁלֹּא אָמַר הִרֵי שְׁבוּ
הַדְּלוּלִין לְשִׁלְיָם דְּקֵדֶשׁ: וְלֹא שֶׁנֶּחֱדָשׁ
יֵן מִתּוֹרָה מִתַּח בְּהֵמָה דְּקֵדֶשׁ וְזוֹ חֲלָה
כִּי חֲזָר אֶחָד שֶׁנֶּחֱדָשׁ אֶתְּמַחֵר קֵדֶשׁ מִשְׁמַע
דְּכַפְרָסָה שְׁטוּמָה לְקַטְנֵי יֵסָא: [וְגו'] **נֶחֱדָשׁ**
לִיָּה כְּעוֹלֵל אֶחָד אֶקְדִּישׁוּ מִשְׁמַעֵךְ מִיָּה
הוּא דְקֵדִישׁ וְלֹא מִכָּה עֲלָמוֹ וְהִי כוֹלֵלָה
מִכַּפֶּרֶת. דְּכִי אֲמַרְיִין וּלְדֵּי טוֹעָה לְמִי
מִתּוֹת [וְגו'] וְהִי גִמְרִי דְּלִי דְמַתָּה לִי
לִיָּה כְּכַפְרָסָה שֶׁנֶּחֱדָשׁ מִיָּה

בחד אבר לתוד כשהוא מחובר לגוף ההכמה ולא א
ן. רקסבר כיון דאמר רגלה של זו של (קדשים) (חולין)
דא רגלה של זו עולה כיו: ולא שלימין בהן. דא
(קדש) אלא בעובר של (חולין) (קדש). ולא אמר
במדת מעוברת של חולין תהא עוברת קדש אין קד

[illegible]

מיתה כתר מתכפר וארץ לא י^ט לענין 'התמורה'
 ודאק קשיא לך מחנה דא ר' ייבין ליה אי לאו
 ידבין להנשא ז'מלבד אשר תשיג ידו הוה אמאי
 יצירת הכתוב הוא קרבנו מדידה הוא דמכפר
 בואחרים לא קמ"ל י^ט מאי הוי עלה תא שמע
 ודאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש מוסף
 חומש וימתכפר עושה תמורה י^ט 'תורם משלו'
 על של אחרים טובת הנאה שלו מ"ט אמר
 בקרא צ"ת כל מעשר תבואתך ונתת וגו';
 ו'תני' י^ט 'אין ממירין לא אברין בעוברין ולא
 עוברין באברים ולא עוברין ואברים
 בשלימים ולא שלימים כהן רבי יוסי אומר
 בממירין אברים בשלימים א' אבל לא שלימים
 כהן י^ט א"ר יוסי י^ט והלא במקדשין האומר
 יגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר
 יגלה של זו תחת זו תחת כולה תמורה
 תחתיה: גמ' אחמר בר פדא אמר אין קדושה
 חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר 'קדושה חלה על
 עוברין ואורא רבי יוחנן לשעמיה ודאמר רבי
 יוחנן 'הקדיש חמאת מעוברת וילדה רצה בה
 מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי
 אשמעינן כדך קמיתא התם הוא דאקדישה
 לעוברת

ולמיתה אולם מנגן למח
למיתה דשמה אית ליה
לו כדפירשנו וי"ל דע"כ
דאם לא כן תקשה ליה

תלה על האבר: (ס) ואין
שנמעי בזה חולין זו תמורת רגל בזה קדש וזו
לחולין באברין ועוברין קדש: ממירין אברין בשלי
זורה על האבר ופסטה לה בכל הצנחה והוא כין תמורת
תמורה: והלא **במקדשים**. כלומר בתחלת ההקדש
אין קדושה חלה על העוברין. אם הקדש עובר במעי
חולין לעורה ואם הפרס חטאת מעוברת לא הוו כש
חטאת ולגימה איל (ד) וכן לכל דבריו הכי הוא כולל
איל היינו היכא דמפרס חטאתו ונתעברה אלה ילדה
איל אפרסו מעוברת חטאת עוברת מעוברת אלה ויהי
נת לאתרום דממכרת באין שירא והשניה תרעה. אלמא קדו

כלום וכן נמי לא שלומין בהן: ר' תמא תחת זו פשטה קדרשת תמורה במהמה של (קדרשים) (תולדן) נחמסת . בן מרד אמר אין קדרשה חלה עליו עליו ור' יוחנן אמר קדרשה

בסתמא הוא קרוש שמדעת האדם בסתמא

אמר רבא א"ר. פירוש אי מקדיש עושה תמורה מזני צינור ושופטין עושין תמורה כגון דשוי שליח לאקדושיה (ז) אבל (ח) מזני למימר אי מתכפר עושה תמורה מזני צינור ושופטין עושין תמורה כגון (ט) דליתחדיש בהמה לתכפר בה יחדי דמיו דיתיד

מחפשי זה לאו זכור היא אלף
 יד: פדל: **איתמר** בר פדא. וכו'
 כרד: פדל: אוחוס בר בר קפרא
 כדמיא פ' קמא דמעילת (דף ד:)
 א"ל בר קפרא לבר פדל בן אוחוס
 ראה מה אמה שואלי למחר בב"ה
 ואין זה פדל דבן פדל איהו ר"ל
 פדל: פדל: פדל: קדושה חיה ע"ה

העובדים. שאם הקדים עובד כמה
אמו בכמה חולין אינו קשור ליקרב
ואי מקריב ולא כשלול קול ואקדשה
משולל מיימי חולין בעצרה ואם
הפרים חטאת מעצרת לא הוא כשמי
חטאת לאחריות דעבד כמה אימיה
הוא דקדים ולא כמה עלמו והיו כיוול
חטאת ולמיתה חיל וכן לכל דבריו
היו הוא כוללות קדשים ולא כחמילת
הקדש: **ורב** יוחנן אסר קרישה
חמילת עץ העובדים. ואם הקדים עובד
כמה אמו חולין קריש. ואם הקדים
חטאת מעצרת היו כמפרים שמי
חטאות לאחריות ולא היו כולל חטאת
אלא הולך קדשומו קדושא הפה כמה
האדם ולא כמה האם לנפולא מציני
ולד חטאת דלחיל למיהא אלם במקדים

לא ידענו ויחמורה
קא ייבין ליה אי לאו
תשיג ידו הוה אמינא
מדריה הוא דמכפר
אי יו עלה תא שמוע
יו יוחנן מקדש משוק
מורה י' יתורם משלו
ננאה שלו מ"ט אמר
תבואתך ונתת וגו':
א אברין בעוברין ולא
עוברין ואברים

בחנו רבי יוסי אומר
 "אבל לא שלימים"
 לא במקדשין האומר
 "עולה אף כשיאמר
 תהא כולה חמורה
 פרא אמר אין קדושה
 אמר קדושה חלה על
 למעמיה" דאמר רבי
 יבית וילדה רצה בה
 בחתכר צריכא דאי
 היתם הוא דאקדשה
 לעוברא

לנתיחה אולם מנגן ללחן אף על גב דאין קדושה חלה לא אצל
נתיחה דשמה אית ליה שירי פשוטין ולא ירך אמו
(ו) כדפרישן וי"ל דאי אית ליה לבר פדא פשוטין אינו משויר
פדא ס' תפשה דע"כ ממנ' (ז) (ולד שלמים) פרק כיצד
ית רגל בהמה קדש זו אין העובר קדש: ולא אכרין ועוברין.
ש: ממדין אכרין בשלישין. אמר הרי רגל בהמה חולין זו
לכל הבהמה והיא יו ממורה כולה וקדשה: ולא שלימין כסן. דאין
כלומר בתחלת ההקדש כשמקריבו אם אדום רגלה של זו עולה
על הקדש עובר במצוי' אם בהמה אינו קדש יקריב ואל אם מקריב
על חטא מעוברת לא היו כשתי חטאות לאחריהן דעובר מכת אמה
לגל דבריו הרי הוא כולל קדשים ולא בתחילת הקדש: ר"ס בולדה
חטא וחמשה עשרה ודלכל למשה כסין ייניחו חמש חטאות
עובר כבהמה אחרת וחילל עליה קדושה בנאפי נפשה והיא
זו והשני מרשע. אולם קדושה חלה על הטבין:

לעבורה

אזרחות, בליין לומר שאם יגדל אורח יפול להפריש משלו וחשבוני ירשן ששארית יתן לסיבאנו: (סג)
משער הבהארת: (ד) עמי מנעו הכעשר את ר' נחמק: (ד) ור' עובדין חיבתו ור' נחמק: (ס)
(תקסז): (ס) חזקיהו כולה המורה: (סס) בעמי אמי חיבת בחובת נחמק: (סג) מחות ודברני נמי: (ס)
מיר הל אמי שהיה קרבן בבור ושבולתו פקדון יתן יצאו קדונוהו כשעמי אורח חזק עשה האם
מסכת: (קיש ואג' עמוד להמיש חסדיו פקדון יתן עמי עידי שורא כשעמי האם חזק פקדונוהו כשפריש

בסמטא הוא קרוי שמדעת האדם בסמטא שיהא הולך כמו האם וא"כ לר' יוחנן לא: [א] לטעמיה כ"ו: [ב] כדפירשנו: [ג] ממנהו דמ' כיצד חיבות וד' שלמים נסמך:

עין משפט
גר מצוה

זר א מיי פון מלך פארן
 הליד:
 פה ב מיי פיר מלך מעשה
 הקרנעט הלנה:
 פו ב מיי פיל מלך חמורה
 הליד:
 פו ד מיי פיר מלך פרומע
 הליד:
 פה ה מיי פיל מעלכות חמורה
 הליד:
 פה ו מיי פערן מלך מעשה
 הקרנעט הלנה:
 ז א מיי פיל מלך פסול
 המקדש הליד:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

חלה דהאי איפשר אות ר' נחמן:

(א) פי' רש"י בחומש הוא מדבר' הספרי שם ונראה דדרשת הספרי הוא מסיפא דקרא דמסיים כפי נדרו אשר ידור ודרשה דקרא הוא מאשר תשיב.